

gender, som det er mig bekendt ligge i Landbrugsministeriet, om, forøget Statsbidrag til Fjerkræselskaberne, som for Tiden arbejde paa at slutte sig sammen, og i den Anledning har nedsat et Fællesudvalg for at søge opnaaet at man fra 1ste Januar 1901 kun havde med et stort, hele Landet omfattende Fjerkræselsskab at gøre. Andragendet gaar ud paa at disse Foreninger allerede i Aar maatte faa noget forøgede Midler stillede til Raadighed til de af dem nærmere i Andragendet paa pegede Øjemed. Alle de, der interesserer sig for eller beskæftige sig med Fjerkræsagen, ville vide, at den for Tiden er i en stærk Fremgang. Dette skyldes mange Grunde og ikke mindst det Andelsselskab „Dansk Andels-Ægekspor“, som har dannet sig i Vejle og derfra udbredt sig over hele Landet, og bevirket en stærk forøget Impuls i Æggehandelen. Der er en Bestræbelse oppe efter at udnytte dette Landbrugets vigtigste Bierhverv paa en bedre og hensigtsmæssigere Maade, et Bierhverv, som har den heldige Egenskab, at det kan udøves af, ja maaske allerbedst udøves af de mindste Landbrugere. Jeg tror, der er al mulig Grund til at følge denne Udvikling og støtte den med de ansøgte forøgede Bidrag, som Selskaberne i deres, som det forekommer mig, velmotiverede Andragende, har henstillet til Ministeriet at søge bevilget. Jeg tror, at hvis man, medens en saadan økonomisk Bevægelse er i rask Udvikling, ikke følger den fra Statens Side, risikerer man let, at det gunstige Øjeblik gaar tabt, og at den stagnerer, hvad der let svækker Interessen og fremkalder Tilbagegang.

R. Nielsen: Det er med nogen Ulyst, jeg har forlangt Ordet, men der er en lille Sag, som jeg havde ønsket, at der skulde røres ved, forinden vi forlade denne Behandling, og da ingen foruden den ærede Ordfører og den ærede Minister har talt om den, vil jeg gerne sige et Par Ord derom. Det er angaaende Faurholm og Trollesminde, Betænkningen Nr. 1 og 2 samt 229. Disse Gaarde have jo været omtalte her i Salen adskillige Gange, særlig med Henblik paa, om det ikke skulde være muligt at faa et noget større Udbytte ud af dem. Da vi først begyndte at tale om det, var, saa vidt jeg mindes, Afgiften pr. Td. Land 20 Kr. Den er nu efterhaanden gaaet ned. Den bliver ved de Indstillinger, der ere gjorte paa dette Finanslovsforslag, for Faurholms Vedkommende nedsat fra 20 til 16 Kr. pr. Td. Land.

For Trollesmindes Vedkommende er den omtrent 17 Kr. pr. Td. Land, men som den ærede Ordfører oplyste — og jeg studerede ved det, thi man kan ikke se det af Fremstillingen her i Betænkningen — vil den ny Forpagtning ikke give mere end 10 à 11 Kr. pr. Td. Land. Den højtærede Minister sagde, da han omtalte dette Punkt, at han fandt denne Afgift passende, han vilde have handlet saaledes, hvis han havde handlet med en af sine egne Ejendomme, og han satte Pris paa, at man faar en virkelig Landmand til at dyrke den.

Jeg skal ikke sige noget til den Fremstilling. Jeg har, jeg kan godt sige, den allerstørste Tillid til, at den højtærede Minister handler retsindigt og efter sin bedste Overbevisning. Men det er paaafaldende for mig — og jeg synes, at det maa være det for alle Landmænd i denne Forsamling — hvor ubetinget lille det Udbytte er, der kommer ud af disse Ejendomme. Og naar den højtærede Minister saa nævnte, at nu skulde der drænes, og saa vilde Afgiften falde med 6 Kr. pr. Td. Land, naar Dræningen var indført, saa kan jeg ikke indse, da det er Staten, der afholder Dræningen med 32,000 Kr., hvoraf der bevilges 8,000 Kr. ved denne Lejlighed, at Afgiften kan falde saa betydeligt for vedkommende Forpagter, da jo dog det, at han faar Jorden drænet, selvfølgelig maa bringe Ydeevnen pr. Td. Land frem med langt mere end 6 Kr., for saa vidt den trænger til Dræning. Naar jeg, trods det, at der ved Afstemningen ikke vil ske nogen som helst Forandring i dette Forhold, dog alligevel har tilladt mig at tage Ordet derom, er det for det første, fordi jeg fra gammel Tid har syslet en Del med de Forhold og tror, at der maa kunne rettes ved det, og dernæst for at gøre en fornyet Henstilling om, da vi nu have faaet en Forpagtning paa 7 Aar, hvad jeg takker Ministeren for, det ikke var muligt i de 7 Aar for dem, der særlig have med den Sag at gøre, nemlig Ministeren og Finansudvalget, at finde Veje til at naa et større Udbytte. Thi en Ting er sikkert, og det er, at hvis Landmændene paa den Egn,

Rettelse:

Sp. 2390, L. 23 f. o.: „at jeg vilde være med til at købe Toldloven“, læs: „at jeg ikke vilde være med o. s. v.“